

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Τεύχος 1. 1Α. 807

Ιδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιευθυντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Κυριακή 16 Ἀπριλίου 1933

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

(Πασχαλινὸ Παράμυθι)

Μία φορά κι ἕναν καιρὸ εἶταν ἕνας πατέρας, ποῦχε ἕνα μοναχοπαῖδι καὶ τ' ἀγαποῦσε καλὺτερα ἀπ' ὅλον τὸν Κόσμο. Μία μέρα ὁ πατέρας ἀρρώστησε καὶ στὴν ἐβδομάδα ἀπανωθεὶ ἐγένετο τοῦ θανάτου. Τὴ στιγμὴ, ποῦ ὁ ἀπένθησε εἶπε στὸ παιδί του, ποῦ κάθονταν στὸ προσκέφαλό του κ' ἐκλαίγε :

—Μὴν κλαῖς, παιδί μου! «Τὸ εἶν' ὁ Κόσμος. Ὁ γονεὶός πρέπει νὰ πεθαινῇ πρωτύτερα ἀπὸ τὸ παιδί του, κ' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. Ἄν πεθαιναν τὰ παιδιὰ πρωτύτερα ἀπὸ τοὺς γονεῖους, τότε ἡ πλάση θὰ χάνονταν. Ἀκουσε τί ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ στὴν ὑστερνὴ μου ὥρην : Δὲν ἔχω πλούτη νὰ σ' ἀφήσω γιὰτί ὅμως, γιὰτί ἡ Τύχη δὲν θέλησε ποτὲ νὰ με βοηθήσῃ θὰ σοῦ ἀφήσω ὅμως τρεῖς συμβουλές, ποῦ ἀξίζουν πολὺ πλεόντερο ἀπὸ τὰ πλούτη : Ἡ μία εἶναι : «**Μὴ μικροὺ παντρεύῃ, ἢ μεγάλους κολοιχεύῃς**». Ἡ ἄλλη : «**Μὴ κλέβῃς, ἢ κλέβῃς καὶ ἀποκαλύπτῃς**». Ἡ τρίτη : «**Μὴ παρῇς τὴν συμβουλήν σου**». Αὐτὲς οἱ τρεῖς συμβουλές, παιδί μου, εἶναι καλὺτερες ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.

Πέθανε ὁ πατέρας καὶ πάλι, καὶ τὸ παιδί ἄρχισε νὰ σκέφτεται τί ὁ ἀπογόνος : Νὰ παντρευτῇ ἢ νὰ κολοιχευτῇ. Προτίμησε νὰ παντρευτῇ, ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶταν, κ' ἔτσι ἔκανε τὴν πρώτη συμβουλή τοῦ πατρὸς του. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν παντρεία του, μὴ ἔχοντας οὔτε χωράφια νὰ δουλεύῃ, οὔτε γίδια καὶ πρόβατα νὰ βόσκη, οὔτε μουλάρια νὰ κἀν τὸν ἀγωγιάτη, οὔτε κάμμιὰ τέχνη γιὰ νὰ ζῇ στὸν τόπο του, ἀπεφάσισε τὸ γλῆγορύτερο νὰ ξενιτευτῇ. Ἀποχαιρέτησε τὴ γυναῖκά του, κ' ἔφυγε, κ' ἀφοῦ πέρασε κάμπους καὶ βουνά, ποτάμια καὶ θάλασσες, ἔφτασε στὴν Ξενιτειά. Ἐκεῖ μπῆκε σ' ἕναν ἀφεντικὸ με συμφωνία νὰ δουλέψῃ ἑπτὰ χρόνια πιστὰ κ' ὕστερα νὰ πάρῃ ἑκατὸ φλωριά καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν τόπο του καὶ στὸ σπίτι του. Ἐτσι ἔκανε καὶ τὴν δευτέρην συμβουλή τοῦ πατρὸς του.

Περνώντας τὰ ἑπτὰ χρόνια, παρυσιάστηκε στὸν ἀφεντικὸ του νὰ πάρῃ τὸν μιστό του καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν τόπο του. Ὁ ἀφεντικός του τοῦ μέτρησε τὰ ἑκατὸ φλωριά, τοῦ τᾶβαλε σὲ μιὰ σακκούλλα, καὶ τὴν ἀπόθεκε, ὕστερα ἔγραψε κατ' ἕνα χαρτί, τὸ διπλωσε, τᾶβαλε δίπλα στὴν σακκούλλα καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἐδῶ, παιδί μου, (δείχνοντας τὴν σακκούλλα) εἶναι ὁ μιστός σου, κ' ἔδῶ (δείχνοντας τὸ διπλωμένο χαρτί) εἶναι μιὰ συμβουλή. Ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ δύο πάρε : θέλεις τὰ ἑκατὸ φλωριά, θέλεις τὴν συμβουλή. Ἄν πάρῃς τὰ φλωριά, δὲν θὰ πάρῃς τὴν συμβουλή, κ' ἂν πάρῃς τὴν συμβουλή δὲ θὰ πάρῃς τὰ φλωριά. Διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο.

Αὐτὸς μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία, ποῦχε, νὰ πάρῃ τὰ φλωριά του καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ γλῆγορύτερο στὸν τόπο του καὶ στὸ σπίτι του, καὶ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκα του ποῦ δὲν ἔξερε τί γέγονταν ἑπτὰ χρόνια ἀκέρια, θυμήθηκε τὴν τρίτην συμβουλή τοῦ πατρὸς του καὶ προτίμησε τὴν συμβουλή, ἀπὸ τὰ ἑκατὸ φλωριά. Κάνοντας τὴν ἀπόφασιν, ἀνοίγει τὸ χαρτί καὶ διαβάζει :

«**Μὴ σκεπάζῃς ποτὲ τὸν ὀφθαλμόν σου**».

Διαβάζοντας τὴν συμβουλή, μετάνιωσε, γιὰτί τὴν προτίμησε ἀπὸ τὰ ἑκατὸ φλωριά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πλεονὰ νὰ κἀν ἄλλο τίς, καὶ συμφώνησε πάλι ἄλλα ἑπτὰ χρόνια νὰ ξαναδουλέψῃ τὸν ἀφεντικὸ του, πάλαι γιὰ ἑκατὸ φλωρία, κ' ἔτσι ξαναμπῆκε πάλι στὴν δουλειά του.

Πέρασαν καὶ τὰ δευτέρᾳ ἑπτὰ χρόνια καὶ ξαναπαρουσιάστηκε πάλαι στὸν ἀφεντικὸ του νὰ πάρῃ τὸν μιστό του καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν τόπο του καὶ στὸ σπίτι του.

Ὁ ἀφεντικός του μέτρησε πάλαι ἑκατὸ φλωριά, τοῦ τᾶβαλε σέμιὰ σακκούλλα, καὶ τὴν ἀπόθεκε, ὕστερα ἔγραψε πάλαι κατ' ἕνα χαρτί, τὸ διπλωσε, τᾶβαλε δίπλα στὴν σακκούλλα καὶ τοῦ ξανάειπε πάλαι τὰ ἴδια :

—Ἐδῶ, παιδί μου, (δείχνοντας τὴν σακκούλλα) εἶναι πάλαι ὁ μιστός σου κ' ἔδῶ (δείχνοντας τὸ διπλωμένο χαρτί) εἶναι πάλαι μιὰ συμβουλή. Ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ δύο, πάρε : θέλεις τὰ ἑκατὸ φλωριά, θέλεις τὴν συμβουλή. Ἄν πάρῃς τὰ φλωριά δὲν θὰ πάρῃς τὴν συμβουλή, κ' ἂν πάρῃς τὴν συμβουλή, δὲν θὰ πάρῃς τὰ φλωριά. Διάλεξε πάλαι ἕνα ἀπὸ τὰ δύο.

Αὐτὸς πάλαι μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία, ποῦχε νὰ πάρῃ τὰ φλωριά του καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ γλῆγορύτερο στὸν τόπο του, καὶ σὺν ὅλῃ τῇ θυμῇ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκα του, ποῦ δὲν ἔξερε τί γέγονταν δέκα χρόνια, θυμήθηκε πάλαι τὴν ἴδιαν συμβουλή τοῦ πατρὸς του καὶ προτίμησε τὴν συμβουλή ἀπὸ τὰ ἑκατὸ φλωριά. Κάνοντας τὴν ἀπόφασιν, ἀνοίγει τὸ χαρτί καὶ διαβάζει :

«**Μὴν ἀνακατεῦσαι ποτὲ σὲ δουλιὰς τοῦ ἀλλοῦ**».

Διαβάζοντας τὴν συμβουλή, μετάνιωσε πάλαι, γιὰτί τὴν προτίμησε ἀπὸ τὰ φλωριά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πλεονὰ νὰ κἀν ἄλλο τίς, καὶ ξανασυμφώνησε πάλαι γι' ἄλλα ἑπτὰ χρόνια νὰ μεταξαναδουλέψῃ τὸν ἀφεντικὸ του γιὰ ἑκατὸ φλωριά καὶ ἔτσι μεταξαναμπῆκε πάλαι στὴν δουλειά του.

Πέρασαν καὶ τὰ τρίτᾳ ἑπτὰ χρόνια καὶ μεταξαναπαρουσιάστηκε πάλαι στὸν ἀφεντικὸ του νὰ πάρῃ τὸν μιστό του καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν τόπο του καὶ στὸ σπίτι του.

Αὐτὸς τὸν ἀφεντικὸ του, ποῦ τὸν περιμένε, ἔχοντας μπροστὰ του μιὰ σακκούλλα μ' ἑκατὸ φλωριά, κ' ἕνα χαρτί διπλωμένο δίπλα της, κ' ἂμα τὸν εἶδε τοῦ μεταξανάειπε πάλαι τὰ ἴδια :

—Ἐδῶ, παιδί μου (δείχνοντας τὴν σακκούλλα) εἶναι ὁ μιστός σου, κ' ἔδῶ (δείχνοντας τὸ διπλωμένο χαρτί) εἶναι πάλαι μιὰ συμβουλή. Ὅποιο θέλεις παλιμάτα ἀπὸ τὰ δύο πάρε : θέλεις τὰ ἑκατὸ φλωριά, θέλεις παλιμάτα τὴν συμβουλή. Ἄν πάρῃς τὰ φλωριά, δὲν θὰ πάρῃς τὴν συμβουλή, κ' ἂν πάρῃς παλιμάτα τὴν συμβουλή δὲν θὰ πάρῃς τὰ φλωριά. Ματαξαναδιάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο.

Αὐτὸς παλιμάτα, μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία, ποῦχε, πάρῃ τὰ φλωριά του καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ γλῆγορύτερο στὸν τόπο του καὶ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκά του, ποῦ δὲν ἔξερε τί γέγονταν ἑκατὸ χρόνια, θυμήθηκε πάλαι τὴν συμβουλή τοῦ πατρὸς του καὶ προτίμησε παλιμάτα τὴν συμβουλή ἀπὸ τὰ ἑκατὸ φλωριά, καὶ κάνοντας τὴν ἀπόφασιν, ἀνοίγει τὸ χαρτί καὶ διαβάζει :

«**Τὴν δουλειά, ποῦ θέλεις νὰ κἀν, θυμωμένος, ἀφήσε τὴ γι' αὐτὸν**».

Κ' ἔτσι, λοιπόν, δούλεψε εἰκοσιῖνα χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο του, ἀπὸ τὸ σπίτι του, κ' ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, γιὰ τρεῖς συμβουλές! Ἐἴταν πολὺ μετανιωμένος, ἀλλὰ τί νάκανε; Σκέφτηκε νὰ μεταξανασυμφωνήσῃ γι' ἄλλα ἑπτὰ χρόνια νὰ παρῇ τὸ ἑκατὸ φλωριά καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του γιὰ πάντα, ἀλλὰ ἀκολουθώντας τὴν συμβουλή τοῦ πατρὸς του, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ, πρὶν περᾶσῃ, κ' ἔτσι ἔδωκε τὸ χέρι νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀφεντικὸ του. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ ἀφεντικός του τοῦ εἶπε :

—Στάσου μιὰ στιγμὴ...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἀνοίξε μιὰ κασέλλα, ἔβγαλε τρεῖς ψωμιά καὶ τοῦ τᾶβαλε, λέγοντάς του :

—Σὲ συμβουλεύω αὐτὰ τὰ τρεῖς ψωμιά νὰ τὰ φυλάξῃς στὸν δρόμο, ποῦ θὰ πᾶς, καὶ νὰ τὰ πᾶς σὺν τῇ ἀπειράχτῃ. Ἐκεῖ, ἂμα φτάσῃς μὲ τὸ καλὸ ψωμάκι καὶ φάῃς μὲ τὴν γυναῖκά σου.

Κ' αὐτὸς ἔβαλε τὰ τρεῖς ψωμιά στὸ σακκούλλι, τοῦ φίλησε, καὶ τοῦ ἀφεντικού του κ' ἔφυγε, γυρίζοντας στὸν

τόπο του, στὴν γυναῖκά του, καὶ στὸ σπίτι του.

Στὸν δρόμο ἀνταμώθηκε μὲ μιὰ μεγάλη συνοδεία. Ἐκάναν οὖν—τρεῖς μέρες δρόμο, στὰν σ' ἕνα μέρος τοῦ δὲν εἶχαν κατεροῦσαν οἱ κλέφτες νὰ τοὺς πιάσουν. Ἀκούοντας αὐτὸν τὸν λογο, σκορπίσαν ὅλοι ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς καὶ μονοῦ ξενιτευμένους μὲς ἔμεινε στὸν δρόμο του. Θέλησε κ' αὐτὸς νὰ παραδρομῇ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τὴν στιγμὴ, ποῦ ἔκανε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν δρόμο, τοῦ εἶπε στὸν νοῦ του ἡ πρώτη συμβουλή : «**Μὴ βγαίνῃς ποτὲ ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμο**», κ' εἶπε μέσα του :

—Ἐγὼ δούλεψα ἑπτὰ χρόνια γι' αὐτὴ τὴν συμβουλή καὶ νὰ μὴν τὴν ἀκολουθήσω, θὰ εἶναι κρέμα.

Κ' ἔτσι τραβῆσε ἴσια τὸν δρόμον του.

Οἱ κλέφτες, βλέποντας ἀπὸ μακριὰ, εἶδον ὅλοι σκορπίσαν ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ μόνον αὐτὸς δὲν παραδρομῇ, εἶπαν συλλογιστὰς :

—Ἄς κυνηγήσωμε αὐτοῦς, ποῦ σκορπίσαν, ὅσοι, γιὰ νὰ φοβήθουν χωρὶς ἄλλο νὰ ἔχουν κρέμα καὶ ἄς ἀφήσωμε αὐτὸν, ποῦ κτείνει τὸν δρόμον του. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ἀπ' ἐκεῖ ἔχει κλέψῃ δὲν φοβάται.

Κ' εἰς τὸν ἀφεντικὸν αὐτὸν κ' ἔπιασαν ὅλους τοὺς ἄλλους καίτοι, πρὶν ὅτι κ' ἂν εἶχαν.

Ὁ Ξενιτευμένος τραβῆσε τὸν δρόμον του, ὅπως εἶπαμε, κ' ἔφτασε τὸ βράδυ σ' ἕναν σταθμό. Ἐκεῖ ἔμαθε, ὅτι οἱ ἀντροφοῖ του, ἄλλοι σκοτώθηκαν κ' ἄλλοι ληστεύτηκαν καὶ δὲν γλύτωσε κανένας ἀπὸ τοὺς κλέφτες.

Μαθνίνοντας αὐτὸν, ἔκανε τὸ σταυρὸ, του, δόξασε τὸν Θεὸ κ' εἶπε μέσα του :

—Νὰ τὸ θάμα τῆς πρώτης συμβουλῆς! Ἄν δὲν τὴν ἔξερα ὅχι ἑκατὸ φλωριά, ἀλλὰ καὶ χίλια ἂν εἶχα, θὰ μοῦ τὰ παίρναν οἱ κλέφτες.

Κοιμήθηκε τὸ βράδυ ἐκεῖ πέρα καὶ τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ' ἔγεινε. Περπάτησε—περπάτησε καὶ τὸ βράδυ ἔφτασε σ' ἕναν ἄλλο σταθμό. Ἐκεῖ, ποῦ εἰκοσιῖνα χρόνια νὰ φάγῃ λαβαίνει καλὸ ψωμάκι ἀπὸ τὸν ἀρχοντα τοῦ τόπου, νὰ πᾶ στὸν πύργον του. Θέλοντας καὶ μὴ κίνησῃ καὶ πῇ γι' αὐτὸν, ὁ ἀρχοντας τὸν δέχτηκε καὶ τὸν ἔβαλε στὸ τραπέζι, ποῦ εἶταν εἰκοσιῖνα χρόνια φάγναι. Τὴν στιγμὴ, ποῦ ἀρχισαν νὰ τρῶν, δύο διπλῆτες ἀρχισαν νὰ κόβουν ψωμί. Ἐκοψαν, ἔκοψαν, ἔκοψαν, κ' ὅλο ἔκοψαν. Ὁ Ξενιτευμένος μὲς, βλέποντας αὐτὸ τὸ κόψιμο τοῦ ψωμοῦ, ποῦ μποροῦσαν νὰ φάν χίλιοι ἀνθρώποι κ' ἂν δύο μοναχὰ, καὶ ἀφεντικὸς, κ' ἂν καὶ τοῦρε νὰ φάσῃ τὸν ἀρχοντα, γιὰ ποῖα αἰτία κόβουν τόσο ψωμί, οὐκ ἀνεχόμενος πλεόντερο ἀπὸ αὐτὸ καμιά τρία νὰ φάν στὸ τραπέζι αὐτὸς κ' ἔκρινε ἀπὸ τὴν θυμῇ τὴν δευτέρην συμβουλή :

«**Μὴν ἀνακατεῦσαι ποτὲ σὲ δουλιὰς τοῦ ἀλλοῦ**», κ' εἶπε μέσα του.

—Ἐγὼ δούλεψα ἑπτὰ χρόνια γι' αὐτὴν τὴν συμβουλή καὶ νὰ μὴν τὴν ἀκολουθῇ, θὰ εἶναι κρέμα. Κ' ἔτσι ἔβλεπε τὸ κόψιμο τοῦ ψωμοῦ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε. Ἀλλ' ὁ ἀρχοντας, βλέποντας τὸν εἶσι ἀπερογο, τὸν ρώτησε :

—Δὲν βλέπεις τίποτε παραξένον ἐδῶ μέσα;

—Ὁχι...

Τὸν ἀπῆλθε ὁ Ξενιτευμένος.

Μέλλει τὸν εὐώτησε τὸ ἴδιον, ὅτε ἀπὸ ἄλλο, ὁ ἀρχοντας καὶ πάλαι αὐτὸς τὸν ἀπῆλθε τὸ ἴδιον.

Κ' αὐτὸς ἔβαλε τὰ τρεῖς ψωμιά στὸ σακκούλλι, τοῦ φίλησε, καὶ τοῦ ἀφεντικού του κ' ἔφυγε, γυρίζοντας στὸν

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

*Εγὼ δούλευα ἑπτὰ χρόνια γι' αὐτήν

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Λόγω τοῦ φρονιματιστικοῦ περὶ τοῦ
τοῦ ἔργου, δὲν θὰ ἦτο ἄσχετον νὰ

σκέψς και αποφασίς τοῦ Ὑπουργείου

Μεγάλης Παρασκευῆς

Ὅπως λοιπὸν ἐτιμήθη πρὸς τοῦτον
ὡν τὰ ἔσχατα διὰ τοῦ ἐργασματοῦ τῆς

N. ΝΙΤΣΟΣ

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἀφίκετο αεροπορικῶς, χάριν τῶν ἐορ-
τῶν τοῦ Πάσχα, ὁ ἐκ τῶν καλεϊτέρων νέ-
ων τῆς πόλεώς μας κ. Νικόλ. Λαζαρί-
δης, ἀνώτερος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

— Ἀπεχώρησαν μετὰ τῶν Κυριῶν
των, χάριν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, πρὸς
ἀναμνησιν, εἰς συμπάθειν παρὰ τῇ ἡμετέ-
ρᾳ Κοινωνίᾳ Γενικοὶ πρόξενοι κ. κ. Κ.
Μπουρελιάνου τῆς Ρουμανίας καὶ Δ.
Κωστούρης τῆς Ἀλβανίας.

ΘΑΝ.ΤΟΙ

Ἀπεβίωσεν ἐν Θεσσαλονικῇ ἡ δια-
κοιμένη δέσποινα Σιάννα Ζαρόγκα ἐκ
Καλαρυτιῶν, ἀδελφὴ τοῦ προκοιτου τοῦ
κωμοπόλεως ταύτης τοῦ Πίνδου κ. Ἀθα-
ναῖο Φιλοσύλα, ὃν καὶ συλλυπούμεθα ἐν
καρδίᾳ.

— Ἀπὸβίωσεν ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἐκ τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας Λιάσκου τῆς Ζίτσης Γεώργιος Λιάσκος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
Πρωτοδικείο

Προσπαθείσας νταῖ
προσφερέ, ἐπὶ τοῦ κα-
τακυρωθέντος ἀποτελέ-
ματος δημοκρατίας διὰ
τὴν ἐνοικίαν τοῦ ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ Γεωργίου τοῦ
Α'. δημοτικοῦ νηπέδου
ματὰ τοῦ ἐν αὐτῷ παρα-
πλήγματος, ἐκαναλαμβά-
νεται οὕτῃ τελειωτικῶς
τὴν δεκάτην ἐννάτην
τάχοντος μηνός Ἀπρι-
λίου ε. ἔ. ἡμέραν Τε-
τάρτην καὶ ὥραν 5-7
μ. μ.

Ἰωάννης ἡ 15' Αποκρίσιον

1933
Ο Δήμαρχος κ. Α. Α.
Ε. ΠΑΛΟΣ